

A Kerékpárüzlet

Férjem édesapja, K. Lajos, aki még az első világháború előtt meghalt, kereskedő volt Hódmezővásárhelyen. Igazi vásárhelyi volt, nagy rokonságuk volt itt. Apósomnak kerékpárszaküzlete volt, ahol a motorbiciklitől kezdve a varrógépig mindent árultak. Nagy üzlet volt, három ajtó. A lakásuk egyben volt az üzlettel, mert régen az volt a divat, hogy a lakásból le lehetett menni az üzletbe, nem kellett az utcára se kimenni. Az udvarban műhely volt, ahol a bicikliket javították. Ez a műhely is a bolthoz tartozott, ott minden a családé volt.

Akkoriban Szegeden, a mi környékünkön is minden bolt ilyen volt: a lakás egyben volt az üzlettel. A boltosok reggel úgy nyitottak ki, hogy először hátul jöttek be, ott nyitották ki az üzletet, és elől csak aztán nyitottak ki. Ebédidőben sem kellett bezárni az üzletet, mert ha a boltos kiment ebédelni, legfeljebb bejött helyette addig a felesége vagy valamelyik családtag. Voltak ilyenek az én közvetlen családomban is, például Mezőberényben lakott egy nagybácsim, nekik is két-háromszobás lakásuk volt - egyben a bolttal.

Amikor a férjem hazajött az első világháború és az orosz hadifogság után, ő vette át az üzletük vezetését. Édesanyjával lakott a házban, mert a nővérei akkor már férjnél voltak. Zolinak volt egy kis udvarból nyíló agglegény lakrésze, ott lakott 1944-ig, a deportálásukig, és a felszabadulás után ide jött vissza. Még akkor is az övé volt az üzlet, amikor mi 1946-ban összekerültünk, de Zolinak annyira nem volt áruja semmi, hogy még ugyanabban az évben ingyen odaadta az egész boltot a Csepel Vállalatnak. Az volt az egyetlen kikötése, hogy ő itt maradjon. Nagy állami üzlet lett belőle, Zoli először csak mint eladó dolgozott benne, de rövid idő múlva ő lett a vezető.

Hódmezővásárhelyen ebben a házban laktunk mindig. Itt állt a régi földszintes ház, ahol most is lakom, csak azt már lebontották, és ezt az emeletes házat építették a helyére. Az utca felől volt az üzlet, mi udvari lakásban laktunk.